
Ensenyament d'escriptura

Autor:

Data de publicació: 11-03-2022

L'escriptura escolar o escriptura d'ensenyament és un guió d'exemple que serveix com a orientació visual per aprendre a escriure a mà. En el sentit d'una guia o prototip, dóna suport a l'exigent procés de desenvolupament d'habilitats d'escriptura a mà d'una manera visual i il·lustrativa.

Les escriptures d'ensenyament es representen com a alfabetes (lletres majúscules i minúscules), que generalment s'acompanyen de nombres i signes de puntuació. Per obtenir informació detallada sobre l'execució de moviments i el disseny de lletres individuals i la seva incorporació a les paraules, se solen proporcionar diversos materials d'aprenentatge com ara escriure fulls d'exercicis o llibres d'exercicis corresponents.

Context històric

Històricament, l'enfocament més antic era proporcionar als estudiants una cursiva bella, llegible i eficient com a escriptura estàndard per a l'aprenentatge. Se suposava que els estudiants havien d'apropar la seva escriptura a aquest model perfecte. Al primer terç del segle XX, professors tipus com Rudolf von Larisch[1] i Ludwig Sütterlin[1] van canviar aquest enfocament tradicional definint l'escriptura d'ensenyament com un punt de partida en lloc d'un model objectiu.

L'script d'ensenyament no representa un script de destinació desitjat. Per tant, no ha de ser especialment bonic o eficient, però sobretot senzill i clar. Els alumnes han de desenvolupar una escriptura individual a partir d'ella. El fet que aquest objectiu no sempre s'aconsegueixi no canvia la popularitat del concepte. [Cal citació]

El 1916, el pedagog d'escriptura Fritz Kuhlmann va adoptar un enfocament encara més de gran abast: els estudiants haurien de desenvolupar una escriptura individual a partir de lletres de bloc en lloc d'una cursiva d'ensenyament. La necessitat de velocitat ha de portar a la pupil·la a inventar combinacions de lletres i traços fluids i ininterromputs. [1] Aquest enfocament no va tenir èxit en aquell moment, però es va reviu el 2011 sota el nom de Grundschrift ("escriptura bàsica") i s'ha tornat a provar des de llavors.

Informació bàsica

Guió manuscrit italià, impartit des dels anys 70 i 20

La següent informació s'inclou en un guió docent:

el caràcter de la línia com a element formatiu (per exemple, un traç de plomí monolí, un traç de plomí ample o un traç de ploma punxegut),

la relació de l'amplada de la línia amb la mida del tipus de lletra, el disseny dels trets característics dels personatges individuals, la mida i les proporcions d'amplada de les lletres i els seus elements de forma, la posició dels seus eixos principals (angle d'inclinació), les connexions i lligadures i l'execució de moviments en detall i en el seu conjunt (ductus).

A Alemanya, els guions d'ensenyament formen part del pla d'estudis de les lliçons d'alemany. Conté declaracions sobre la naturalesa vinculant de la plantilla respectiva.

A més, els guions docents tenen la funció d'il·lustrar la coordinació dels aspectes individuals del disseny (angle d'inclinació, proporcions de mida i amplada, inversió de moviment en forma d'angles, arcs, línies de coberta o bucles, espaiat de lletres i connexions). D'aquesta manera, l'ensenyament de guions demostra un cert principi d'estil que ajuda als estudiants no només a donar a les lletres individuals una forma inconfusible, sinó també a establir un cert ordre visual en el guió. Aquest ordre està dirigit a combinar les parts en un tot fàcilment comprensible i és un requisit indispensable per a la llegibilitat dels guions. Els lineaments són una ajuda en el difícil procés d'ordenació. Hi ha diferents punts de vista sobre l'ús dels llinatges a l'hora d'aprendre a escriure.

El disseny de guions d'ensenyament representa la interfície entre el disseny de tipus i la didàctica de l'ensenyament de parlants nadius. Aprendre a escriure mitjançant habilitats grafomotores és un aspecte del complexíssim procés d'aprendre a escriure a primària. En la història de l'educació escrita, els conceptes de com estructurar el procés d'adquisició d'habilitats i habilitats en l'escriptura manuscrita han sofert canvis importants. Això té un impacte en la forma dels respectius guions d'ensenyament.

Desenvolupament a Alemanya

Guions estàndard i didàctics fins al 1941

A Alemanya, després de la minúscula carolíninga (segles IX-XII), havia prevalgut un estil d'escriptura cursiva, basant-se en la cursiva gòtica (del segle XIV), una forma cursiva d'escriptura gòtica en ús quotidià (del segle XII). Aquest desenvolupament va ser continuat per l'escriba mestre de Nuremberg Johann Neudörffer (1497-1563), que havia jugat un paper decisiu en la creació de Fraktur. En el seu llibre d'escriptura "Eine gute Ordnung und kurze unterricht [...]" (Nuremberg, 1538), va crear un estil unificat a partir de cartes d'escriptures cursives alemanyes –més precisament les escriptures kurrent alemanyes– que ha existit durant molt de temps. Amb l'expansió del sistema escolar a partir del segle XVI, les habilitats de lectura i escriptura es van convertir en un lloc comú entre les classes cada vegada més diverses.

Al costat del Kurrent alemany, la cursiva humanista es va desenvolupar com a escriptura per a textos llatins i no alemanys, i a partir d'això va evolucionar la cursiva llatina. En el món de parla alemanya era necessari i comú que els educats aprenguessin dues escriptures, l'alemanya i l'alfabet llatí.

El 1714, un decret a Prússia va introduir per primera vegada un guió estàndard, que es diu que es remunta al professor de Berlín Hilmar Curas (Joachimsthal'sches Gymnasium). [1] Les seves formes punxegudes i inclinades cap a la dreta, que evitaven en gran mesura les corbes, també es van naturalitzar en altres territoris alemanys i es van convertir en característiques de les escriptures kurrents alemanyes.

L'artista gràfic de Berlín Ludwig Sütterlin (1865-1917) va canviar aquest estil típic de l'escriptura kurrent alemanya. Es va basar completament en el concepte de l'escriptura d'ensenyament - que com a tal no ha de ser ni bella ni eficient, però sobretot clara i senzilla - així com el plomí monolí per a principiants. Va desenvolupar la seva pròpia tipografia, que es trobava verticalment a la línia, va dividir els ascendents, la mida del corpus i els descendents en una proporció d'1:1:1, i tenia espigues i rínxols d'aspecte geomètric. L'escriptura sütterlin, que existia en dues variants, com l'alemany (kurrent) i l'escriptura llatina - es va utilitzar a les escoles prussianes el 1924 i a partir de 1930 en la majoria dels altres països alemanys com a escriptura d'ensenyament escolar.

A Hesse, un altre pedagog tipografies, Rudolf Koch, va desenvolupar el seu propi concepte, que va presentar el 1927: l'Offenbacher Schrift. Koch va rebutjar el nib monolínic de Sütterlin i el principi d'ensenyament-escriptura. La seva escriptura - que també existia com a alemany (Kurrent) i alfabet llatí - va ser escrita amb l'ampli nib i en principi havia de ser retinguda en la vida posterior, encara que també va prendre trets personals. [1] No obstant això, amb la introducció del guió de Sütterlin a Hessen el 1930, l'escriptura d'Offenbach va romandre sense fer m'inutilitzar. De la mateixa manera, el Stäbchenschrift desenvolupat per Maximilian Schlegel en la dècada de 1930 no es va establir.

Al Tercer Reich, el Gauleiter Hans Schemm va introduir el seu propi guió d'ensenyament a Baviera el 1933: el

"Volksschrift" bavarès. Això contenia nombrosos canvis en comparació amb l'escriptura alemanya de Sütterlin, com la substitució dels bucles petits per arcs en forma d'U, diferències clares en el c, C, d, y, l, J, T i Y, traços verticals d'umlaut, el nombre 7 i rínxols en el nombre 0, així com en la O. Al Ministeri d'Educació del Reich li agradava aquest guió, però volia uniformitat a tot el Reich. Amb un decret de 7 de setembre de 1934, que va entrar en vigor a l'inici del curs escolar 1935/36, es va introduir el "Verkehrsschrift" a tot el Reich. Aquesta era una variant del "Volksschrift" bavarès, en el qual l'escriptura estava lleugerament inclinada cap a la dreta. Això va ser possiblement una conseqüència de la constatació que, a la pràctica, no tots els alumnes van arribar a la seva pròpia escriptura d'acord amb la idea original del guió original i que les formes semblants a la plantilla de l'escriptura original de Sütterlin encara es trobaven en l'escriptura a mà dels joves. [1]

Exemple de Hilmar Curas, 1714, que va donar forma a l'escriptura estàndard prussiana (Kurrent)

Alfabet d'escriptura kurrent, c. 1865 (la penúltima línia mostra els umlauts ä, ö, ü i les lletres majúscules corresponents Ae, Oe, Ue; l'última línia mostra les lligadures ch, ck, th, sch, sz i st)

Esctura alemanya de Sütterlin, de 1924

L'escritura d'Offenbach de Rudolf Koch, alfabet alemany, 1927

Alfabet Offenbach – Alfabet llatí

Escritura docent des de 1941
Deutsche Normalschrift

Deutsche Normalschrift, des de 1941

El 1941, totes les escriptures trencades i kurrents van ser abolides pel Normalschrifterlass ("decret d'escriptura estàndard") en nom d'Adolf Hitler. Ara només l'escriptura llatina s'ensenyava a les escoles i tot va canviar. Per a això, es va crear un nou guió d'ensenyament, que es va anomenar "Deutsche Normalschrift". Es va desenvolupar sobre la base de l'escriptura llatina Sütterlin, amb una inclinació dreta, formes i simplificacions més agradables com l'abolició dels bucles en les x, X i T i la longitud descendent en z, Z, F i H, però també l'addició de bucles en les lletres majúscules C, D i L. La llarga ja no hi era continguda. Les lletres N, M, P, T i X, però no V, W i Y, són, similars a l'escriptura d'Offenbach, més de prop basades en l'Antiqua, la P no té descendents, i X i Z se'ls va donar una línia horitzontal. El número 7 es va tornar a escriure amb una línia diagonal.

Lateinische Ausgangsschrift, des de 1953

El Lateinische Ausgangsschrift (LA) va ser desenvolupat per l'Iserlohner Schreibkreis de la Deutsche Normalschrift i va ser introduït el 4 de novembre de 1953 pel decret de la Conferència de Ministres d'Educació i Afers Culturals com a guió d'ensenyament escolar a la República Federal d'Alemanya. A Baviera, la Los Angeles només es va introduir el 1966. El Lateinische Ausgangsschrift només mostra canvis menors en comparació amb la Deutsche Normalschrift. La lletra S se li va donar una forma similar a la L, alguns petits bucles es van convertir en girs punxeguts, x i X van recuperar els seus bucles.

Schulausgangsschrift i Vereinfachte Ausgangsschrift

A la República Democràtica Alemanya (RDA), inicialment es va utilitzar una escriptura d'ensenyament que era essencialment la mateixa que la LA, amb només canvis menors com la lletra t o l'omissió de la línia horitzontal de la Z.

En relació amb la introducció d'un nou pla d'estudis, aquest guió d'ensenyament va ser canviat el 1968. Tant les raons didàctiques com les estètiques van ser decisives per a això. Per tal de poder començar a aprendre a llegir lletres en bloc al mateix temps que s'aprèn a escriure cursiva, es van simplificar les majúscules. La seqüència de moviments en les lletres minúscules es va racionalitzar. Aquesta Schulausgangsschrift (SAS) va ser parcialment adoptada en els antics estats federals el 1991.

Al mateix temps, la Vereinfachte Ausgangsschrift (VA) es va desenvolupar a la República Federal d'Alemanya el 1969 per superar les dificultats en l'ús de la Lateinische Ausgangsschrift. Similar al SAS, les formes del VA es van alinear més amb les lletres impreses. Per a aquest propòsit, es va implementar que gairebé totes les lletres minúscules comencen i acaben també a la banda mitjana superior, la qual cosa hauria d'estandarditzar la unió de les lletres i així simplificar l'escriptura. La lletra z va ser retornada al seu descendent en el VA. S'ha provat des de 1972.

Guió docent de la RDA des de 1958

Schulausgangsschrift, a la RDA des de 1968

Grundschrift

Possible Grundschrift com a guió docent a Hamburg des de 2011

Des de 2011, les escoles interessades en alguns estats federals han estat provant un nou concepte per ensenyar escriptura amb el Grundschrift, que va ser desenvolupat per un grup d'experts en nom de la Grundschulverband. La idea darrere del Grundschrift és que la cursiva ja no s'ensenyava de cap manera i que només s'utilitza una escriptura impresa com a guió d'ensenyament. Els alumnes han de desenvolupar una escriptura personal a partir del guió imprès de forma totalment independent i sense cap referència.

Avui

a Alemanya s'utilitzen el Lateinische Ausgangsschrift, el Vereinfachte Ausgangsschrift, el Schulausgangsschrift i el Grundschrift. És tasca dels respectius estats federals emetre regles per a l'ús dels scripts, per la qual cosa o bé no es prescriu cap script, diversos scripts estan disponibles per a la selecció o un guió és obligatori.

Desenvolupament a Àustria

Schulschrift austríac 1969-1995

Schulschrift austríac des de 1995

La Schulschrift austríaca més antiga data de 1775 i va ser dissenyada per Johann Ignaz von Felbiger ("Anleitung zum Schönschreiben [...] zum Gebrauch der deutschen Schulen in den k.k. Staaten", Viena 1775) sota l'emperadriu Maria Theresia. La següent estandardització data de 1832, però gairebé ningú va seguir aquestes regles, els professors van dissenyar les seves pròpies plantilles, de vegades fins i tot dins d'una escola.

El "Richtformen 1924" va ser declarat vinculant pel Consell Escolar de la ciutat de Viena, mentre que les altres províncies van utilitzar les seves pròpies escriptures d'ensenyament abans i també, en part.

Fins al curs escolar 1938/1939, l'escriptura Kurrent, establerta com a "escriptura oficial i de protocol" (i no l'escriptura Sütterlin, que s'utilitzava a Alemanya), va ser ensenyada i ensenyada com el primer guió a l'escola primària a Àustria. Els llibres escolars estaven ambientats en guió fraktur i kurrent.

Després de l'annexió d'Àustria per l'Alemanya nazi el 1938, Àustria també es va veure afectada per l'abolició de l'escriptura kurrent a tot el Reich amb la introducció de la "Deutsche Normalschrift" el 1941. Tot i que el Ministeri Federal d'Educació va emetre un decret el 22 de maig de 1951 reintroduint l'escriptura kurrent com a escriptura secundària per a "Schönschreiben" (escriptura cal·ligràfica), això només es practicava rarament més.

El "Lateinische Ausgangsschrift" (LA), que es va introduir a la FRG el 1953, també es va introduir a les escoles primàries d'Àustria el 1963 amb lletres en gran part idèntiques. "P" i "R", però, van ser escrits a Àustria d'una sola vegada, és a dir, amb un bucle que s'executa contínuament cap amunt a l'esquerra. La "r" va continuar després del traç fins a la línia de base des d'allà amb un petit bucle de gir a la dreta (de peu a la línia de base) i, per tant, era molt similar a l'escriptura Kurrent utilitzada anteriorment. El 1967/1970, aquest bucle es va simplificar a un petit arc i una segona inversió punxeguda a la línia de base, i al voltant de 1970, es va simplificar encara més a una sola inversió punxeguda, com ja es va fer el 1953 a la FRG.

El 1995 es va adoptar una nova versió de l'Österreichische Schulschrift. Eliminava els bucles dins de les lletres a, d, g, o i en moltes lletres majúscules. La P i la R ja no s'escriuen en un sol traç, la X s'assembla a l'Antiqua-X i els nombres són més senzills. Des del curs escolar 1995/96, els professors han tingut una elecció lliure: durant el curs d'escriptura, ja sigui el nou "Österreichische Schulschrift 1995" o l'antic "Österreichische Schulschrift 1969" es pot utilitzar com a guió d'ensenyament. [3]

Desenvolupament a Suïssa

Schweizer Schulschrift (des de 1947)

L'actual Schulschrift suís (també conegut col·loquialment com "Schnürlischrift") es va introduir el 1947.

El 2006, Hans Eduard Meier va desenvolupar el Deutschschweizer Basisschrift, que és similar a la Deutsche Grundschrift, i el va proposar com una alternativa contemporània. Al cantó de Lucerna, el Basisschrift ha estat aprovat com a alternativa des de 2006. Altres cantons estan esperant o encara estan discutint l'ús del guió. El 2008, un estudi de la Pädagogische Hochschule Zentralschweiz (Universitat d'Educació del Professorat de la Suïssa Central) va mostrar que els estudiants que havien après a escriure amb el Basisschrift eren capaços d'escriure més text al mateix temps que aquells que havien après la Schulschrift. A més, el guió era més llegible i els estudiants més sovint estaven d'acord amb l'afirmació "M'agrada escriure". [4]

França

Écriture A

El Ministeri d'Educació Nacional francès recomana les modificacions d'écriture scolaire A i B de Laurence Bedoin-Collard, Héloïse Tissot i Marion Andrews per a l'ensenyament escolar. Es van desenvolupar com a part d'un concurs organitzat pel Ministeri d'Educació Nacional i es van publicar al juny de 2013.

Dinamarca

El 1875 les escriptures trencades van ser abolides i substituïdes per una cursiva en bucle ("løkkeskrift"). El 1952, la Formskrift del noruec Alvild Bjerkenes va ser introduïda a Dinamarca pel professor d'escriptura i gramàtica Christian Clemens Hansen i es va convertir en l'escriptura dominant a les escoles durant els següents 20 a 30 anys.

Noruega

Formskrift (top), stavskrift (middle) i løkkeskrift (bottom)

Al voltant de 1850 les escriptures trencades i kurrents van ser abandonades en favor de les escriptures llatines amb bucles. Fins al voltant de 1970, la cursiva amb bucles seguia sent l'escriptura dominant a les escoles, tot i que les formes d'Alvhild Bjerkenes i altres escriptures cursives sense bucles es van introduir des de finals de la dècada de 1940 en endavant.

El 1979 Grunnskolerådet va publicar versions estandarditzades de trykkskrift (print), løkkeskrift, una escriptura a mà cursiva amb bucles, i stavskrift, una escriptura a mà cursiva sense bucles. Als estudiants se'ls ensenya trykkskrift i løkkeskrift o stavskrift.

Suècia

Skolöverstyrelsestilen

El 1959, el consell escolar (Skolöverstyrelsen, SÖ) va tenir la possibilitat d'introduir un curs d'escriptura uniforme examinat. Fins llavors no hi havia cap mètode uniforme vinculant. Els guions d'ensenyament o llibres de text utilitzats van ser Skrivkursen Tomten, Skrivkursen Runa, Min skrivbok, Normalskriften, Funktionell handstil, Stockholmsstilen i Skrivkursen Pennan. El 1975, després d'un període d'investigació i experimentació, la junta va introduir el Skolöverstyrelsestilen (SÖ-stilen), que va ser dissenyat pel cal·lígraf Kerstin Anckers i basat en la cursiva de la cancelleria de Ludovico Vicentino degli Arrighi. Després de fortes crítiques, la naturalesa vinculant d'aquest guió escolar va ser revocada deu anys més tard i alguns es van reprendre utilitzant guions més antics. [5][6]

Estats Units

El mètode spencerià va ser el sistema d'escriptura a mà estandarditzat més important als Estats Units des de la dècada de 1840.[7] Al voltant de 1888, el guardonat Mètode Palmer es va desenvolupar com una simplificació de Spencerian, que se suposava que era més simple i ràpid i aviat es va convertir en el sistema d'escriptura a mà més popular. [8] La corresponent Palmer's Guide to Business Writing de 1894 va vendre un milió de còpies als Estats Units el 1912. L'ús del mètode va disminuir en la dècada de 1950 i finalment va ser reemplaçat pel mètode Zaner-Bloser de 1976, que primer va ensenyar lletres de bloc i després cursiva per tal de permetre l'expressió escrita el més ràpid possible i així desenvolupar la capacitat d'escriure. [10] El 1978 es va introduir el mètode D'Nealian que buscava alleujar les dificultats de la transició de les lletres en bloc a l'escriptura cursiva amb el mètode Zaner-Bloser i va tornar a un estil més cursiu basat en l'escriptura de Palmer amb lletres de bloc que tenen moltes similituds amb els homòlegs cursius. [11][12] Els guions d'ensenyament més nous populars inclouen Escriptura a mà sense llàgrimes i la cursiva cursiva de Getty-Dubay.

Escriptura spenceriana

Escriptura palmer

Guió de Zaner-Bloser

Esriptura a mà sense llàgrimes

Hong Kong

A Hong Kong, els nens de primària aprenen a escriure utilitzant el guió habitual. Les formes de caràcter que s'han d'ensenyar es defineixen a les Llistes Lèxiques Xineses de Hong Kong per a l'Aprentatge Primari (?????????), publicades per l'Oficina d'Educació de la Generalitat de les Comunitats De l'Estat el 2009. [13]

Esriptura cursiva vietnamita segons la Decisió nº 31/2002/Q?-BGD?T

Literatura

Erik Blumenthal: Schulschriften der verschiedenen Länder. Berna/Stuttgart 1957.

Kurt Warwel: Schulausgangsschriften in deutschsprachigen Ländern. A: Spektrum der Wissenschaft 7, 1986.

Mechthild Dehn: Die Kursiv als Ausgangsschrift. Ein Anstoß für Diskussion und Erprobung. A: Die Grundschulzeitschrift 69, 1993, pàgines 30, 35 i 36.

Wilhelm Topsch: Das Ende einer Legende. Die vereinfachte Ausgangsschrift auf dem Prüfstand. Analyse empirischer Arbeiten zur vereinfachten Ausgangsschrift. Auer Verlag, Donauwörth 1996, ISBN 3-403-02855-0.

Elisabeth Neuhaus-Siemon: Aspekte und Probleme des Schreibunterrichts. A: Hartmut Günther, Otto Ludwig (eds.): Schrift und Schriftlichkeit. Ein interdisziplinäres Handbuch internationaler Forschung. 2n mig volum, Berlín / Nova York 1996, ISBN 978-3-11-019413-5.

Gabriele Faust-Siehl, Ariane Garlichs i altres: Ausgangsschrift. A: Die Zukunft començant a der Grundschule.

Arbeitskreis Grundschule. Rowohlt Taschenbuchverlag, Reinbek prop d'Hamburg 1996, ISBN 978-3-499-60156-9.

Wilhelm Topsch: Anfangsschriften. A: Grundkompetenz Schriftspracherwerb. Methoden und handlungsorientierte Praxisanregungen. Edició revisada i ampliada. Beltz, Weinheim i altres, 2005, ISBN 3-407-25368-0.

Jürgen Hasert: Schulschriften. A: Didaktik der deutschen Sprache, volum 1. Schöningh, Paderborn 2006, ISBN 978-3-8252-8235-6.

Wolfgang Menzel: Plädoyer für eine Schrift ohne normierte Verbindungen. A: Grundschule aktuell, número 110, maig 2010, pàgines 23–25

Enllaços externs

Referències

- ^ Jump up to:un b c d e f Sonja Steiner-Welz (2003). Von der Schrift und den Schriftarten. Reinhard Welz Vermittler Verlag e.K. pp. 113, 127, 133, 135, 137, 139. Isbn 978-3-937636-47-4.
- ^ exposició museu escola de documentació Klagenfurt de Brigitte Strasser
- ^ Bundesministerium für Unterricht, Kunst und Kultur GZ 38.554/32-I/1/94
- ^ tagesanzeiger.ch: Schreibt die Schnürlischrift ihr letztes Kapitel?, consultat el 30 d'abril de 2011
- ^ "Vad har hänt med svensk handskrivningsundervisning?". Handskrivning : kommentarmaterial läroplan för grundskolan 80 (en suec). Estocolm: Utbildningsförlaget. 1989. pp. 6–9. Isbn 91-47-02945-5. 60929194 OCLC.
- ^ Karlsson, Mats (abril de 2009). "Skrivstilen som havererade". Språktidningen (en suec).
- ^ Tyler, Robin DVC (2010-04-12), Mètode Palmer de Penmanship, Nyu Dead Media Archive, consultat el 12 d'abril de 2010
- ^ Apps-Bodilly, Susan (2013). One room schools : històries dels dies d'1 sala, 1 professor, 8 graus. Sociedad Histórica de Wisconsin. p. 61. Isbn 978-0-87020616-0. [Consulta: 24 gener 2015t'.
- ^ Trubek, Anne, Handwriting Is History, Pacific Standard, arxivat de l'original el 2010-02-04, recuperat el 17 de desembre de 2009
- ^ Alston, Jean; Taylor, Jane (1987), Escriptura a mà: Teoria, Investigació i Pràctica, Nova York: Nichols Publishing, ISBN 9780709951070
- ^ Viadero, Debra (6 d'octubre de 1993). "El mètode d'escriptura a mà D'Nealian abandona l'enfocament de "ball i pal". Setmana de l'Educació. [Consulta: 23 gener 2018'.
- ^ Makala, Jeffrey. "Nascuts per complaure, art d'instrucció d'escriptura a mà, mètodes Spencerian i Palmer". Llibres rars i col·leccions especials de les biblioteques universitàries. Universitat de Carolina del Sud. [Consulta: 24 gener 2015t'.
- ^ "????????? ?????????(???????)" [Llista de paraules d'aprenentatge primari de Hong Kong — Suplement d'educació especial (per a estudiants amb discapacitats del desenvolupament)] (PDF). Oficina d'Educació SAR de Hong Kong. 2009. Arxivat de l'original (PDF) el 26-11-2013. Consultat el 24-01-2022.